Povl H. Riis-Knudsen

Nacionalsocijalizam : Pokret ljevice

Naslov originala: National Socialism: A Left-Wing Movement by Povl H. Riis-Knudsen

Već godinama je široko prihvaćeno da su Nacionalsocijalisti predstavnici ekstremne desnice, čak su i oni samo rijetko oklijevali da se takvima predstavljaju. U izvjesnom smislu službeni stav *Svjetske Nacionalsocijalističke Unije* je da treba izbjegavati termin "desnica", tvrdeći da se Nacionalsocijalizam ne uklapa u model "desnice" ili "ljevice" i umjesto toga se treba smatrati kao nešto što je fenomen iznad ovih razlika. Ovo je zasigurno bio pravi korak, ali u ovom trenutku i u kontekstu naše borbe bilo bi dobro razmotriti cjelokupno pitanje političke orijentacije i razjasniti neka pitanja koja se tiču termina "desnica" i "ljevica" i njihovu primjenu na današnjoj političkoj sceni.

Povijesno gledano termini "desnica" i "ljevica" su politički pravci nastali u predrevolucionarnoj Francuskoj, gdje su oni koji su nastojali očuvati sistem vlasti kakav je bio do tada sjedili na desnoj strani u Nacionalnoj skupštini, dok su zagovornici radikalnijih promjena sjedili sa lijeve strane. Otud su termini desnica za reakcionare i ljevica za revolucionare postali široko prihvaćeni širom svijeta. Međutim ni termin "reakcionar" kao ni "revolucionar" ne govore mnogo o konkretnim političkim pogledima. To su opći pojmovi i dobivaju na značenju tek kada se smjeste u dati povijesni kontekst. Revolucionari prethodnih epoha, npr. Europski Nacional Liberali 19. stoljeća ne djeluju danas pretjerano revolucionarno, čak naprotiv, kao što bi i današnji reakcionari bili smatrani veoma revolucionarnim. Prije 200 godina kada su komunisti preuzeli vlast u Rusiji 1917 godine, to su učinili kao revolucionari koji su srušili nesposobni i korumpirani režim, dok danas ti isti ljudi predstavljaju reakcionarnu ideju suočenu sa novim revolucionarnim izazovom.

U današnje vrijeme tradicionalnu ljevicu čine marksisti – čak i u toj mjeri da se termin ljevica poistovjećuje sa terminom marksist. U stvarnosti ova teza nema osnovu. Svaki revolucionar je ljevičar – radi se o tome da marksisti nemaju veliku konkurenciju pa su u prilici prisvojiti spomenuti termin.

S druge strane političkog spektra imamo i desnicu koja se sastoji od reakcionara koji žele sačuvati današnje društvo i tzv. Kršćansku civilizaciju zapada sa svojim sastavnim dijelovima – materijalizmom i kapitalizmom. Desničari se zalažu za tradicionalne patriotske vrijednosti, oni su dobri kršćani i građani koji brane Ustav i odani su svojoj domovini i svome kralju (ukoliko ga imaju).

Oni su spremni otići u rat protiv bilo kojeg drugog naroda kako bi sačuvali veličinu vlastitog, čak iako bi to značilo i pribjegavanje samom nuklearnom ratu protiv neke druge bijele države, ukoliko misle da vlada te države predstavlja prijetnju po njihov mir i poredak, bez obzira koliko taj poredak bio korumpiran i poremećen. Oni se zalažu za ekonomiju baziranu na nesmetanom slobodnom poduzetništvu bez obzira na njegove nedostatke, dok s druge strane odbacuju liberalne trendove u politici kao i politiku imigracije i rasne integracije, radi toga što strahuju od bilo koje promjene koja bi mogla poremetiti poredak na koji su već naviknuti.

Sasvim je jasno gdje se u ovakvom spektru nalaze Nacionalsocijalisti: mi smo ljevičari – u to nema sumnje! Mi ne želimo sačuvati sadašnji poredak djelomično ili u cjelini. Mi ne vjerujemo u osnove sistema koji naš narod vodi u očaj i bijedu! Mi ne podržavamo nijednu instituciju koja je odgovorna za dva svjetska rata između bijelih naroda kao i za ostale sukobe manjeg intenziteta, nuklearno naoružanje, globalno zagađivanje, nezaposlenost, potpuno razočarenje mladih generacija koje su izgubile svu vjeru u budućnost, zloupotrebu droga, pornografiju i ostale degenerativne forme koje su danas prisutne u svijetu. Mi Nacionalsocijalisti želimo radikalne promjene, želimo svrgavanje cjelokupnog starog poretka!

Dok Marksizam dijeli osnovu filozofije jednakosti sa starim poretkom i definira sebe kao materijalistički pokret ciljajući na puku raspodjelu materijalnih dobara, mi Nacionalsocijalisti težimo izgradnji novog svjetskog poretka koji bi se bazirao na idealizmu i dubokom poštovanju prema zakonima prirode u svim životnim aspektima. Ovo je definitivno najrevolucionarnija ideja ovog doba – i stoga je veoma ljevičarska! - I sasvim sigurno nije marksistička! U uspoređivanju sa Nacionalsocijalizmom, marksizam nije ništa do pseudo-revolucionarne ideje, stvorene od strane Kršćanstva i podržavane od strane Liberalnih Demokrata: ako su svi ljudi stvoreni jednaki, zašto onda sva dobra nisu podjednako raspoređena tim istim ljudima? Gledajući iz ovog aspekta Marksizam je samo dio starog poretka koji mi želimo uništiti.

Ukoliko je Nacionalsocijalizam u svojoj osnovi zaista ljevičarski pokret onda je paradoksalno to što su posvetili tako puno vremena i energije približavajući se tradicionalnim desničarskim stavovima, dok su sa druge strane zatvorili sva vrata za ljevičarske stavove. Da li stoga začuđuje što su svi pokušaji stvaranja Nacionalsocijalističkog pokreta na ovim osnovama do sada bili neuspješni?

Prvi preduvjet za stvaranje bilo čega na ovom svijetu je jasna ideja toga što se želi postići i kako se to može postići. Kipar koji želi stvoriti umjetničko djelo počinje mentalnim konceptom i zatim ga kreće stvoriti u željenom materijalu. On ne lupka nasumice čekićem i klinom po komadu mramora pitajući se kakav će biti krajnji rezultat.

Stoga, osnovno je shvatiti da Nacionalsocijalizam nije samo forma ekstremne desnice. Svatko tko je privržen našoj ideji i tko ima slične poglede treba se posvetiti proučavanju ideje Nacionalsocijalizma kako bi pronašao njegovo pravo lice i značenje – ili ukoliko ne posjeduje dovoljno energije ili sposobnosti da to učini, treba naći drugi kanal za ispunjenje svojih interesa. U ovom pokretu nema mjesta za isfrustrirane osobe ispunjene mržnjom ili religiozne fanatike, već samo za odane Nacionalsocijalističke revolucionare!

Budimo realni: desnica je uglavnom jadan skup ljudi sa veoma nejasnim i maglovitim idejama. Oni shvaćaju da nešto nije u redu, ali uporno odbijaju napustiti načela starog poretka. Umjesto toga oni se drže tih načela svom snagom i žele da se povrati sistem kakav je vladao prije nekih 75-100 godina, misleći da bi na taj način riješili sve svoje probleme. Pri tome oni ne shvaćaju da je kaos u kome se danas nalazimo logična posljedica sistema koji smo imali prije 100 godina – da osnove tog sistema nisu bile dobre i dovoljno čvrste da nas sačuvaju od današnjih događanja.

Korijen većine naših problema se može pronaći u samoj ideji kršćanstva, čija su filozofija jednakosti, strana i neprirodna učenja odvojila naš narod od vlastite duhovnosti, ali se i dalje široko koriste kao zaštitni oklop protiv općeg propadanja svega što ih okružuje. Kada svi njihovi bezuspješni pokušaji da zaustave razvoj događaja propadnu, oni postaju isfrustrirani i pretvaraju se u osobe pune mržnje radi toga jer nemaju pravu viziju i ideologiju.

Povijesna je činjenica da iz desnice nikada nije proizašlo ništa dobro. Da nije bilo revolucionara kao što su Kopernik, Kepler, Bruno i Galileo, mi bi i dalje vjerovali da je zemlja ravna i da je sam centar svemira. Razvojem kapitalizma državni vladajući sloj se nije potrudio da riješi socijalne probleme koji su proistekli iz industrijske revolucije, već je nastavio sa nemilosrdnom eksploatacijom radničke klase – dajući povoda za revolucionarne misli kakve su izražene u Marksističkoj ideologiji. Tako da su sva neophodna i pravedna socijalna poboljšanja kojih smo bili svjedoci tijekom posljednjih 100 godina realizirana

teškim pritiscima od strane ljevičara, dok je konzervativna desnica bila u stalnom povlačenju, žalosno pokušavajući sačuvati što je moguće više za sebe.

Ovo naravno ne znači da je svaki pokušaj da se zbaci vladajući sistem bio opravdan i pozitivan. Ukoliko čovjek stvori novi prirodni poredak koji se neće pretvoriti u fosil već će opstati kao živi organizam i razvijati se unutar granica samog zakona prirode, prihvaćajući nove naučne i filozofske poglede na prirodu i život bez robovanja zastarjelim konceptima, to bi zaista mogao biti najozbiljniji pokušaj ustoličenja tog poretka i potiskivanja egoističnog materijalizma, Kršćanstva i ostalih neprirodnih filozofija. Razliku između dobrog i lošeg biti će moguće određivati samo na osnovu zakona prirode, i to što direktnije to bolje.

Skoro je opće prihvaćeno da postoji razdor između Nacionalsocijalizma i Marksizma. Međutim Nacionalsocijalizam nije ni desničarski pokret. Jedina zajednička točka Nacionalsocijalizma i desnice je rasno pitanje.

Naša rasa bez sumnje posjeduje značajne intelektualne kapacitete ali oni su od male koristi ukoliko se ne upotrebe na pravi način u skladu sa zakonima prirode. Suviše vremena smo izgubili zahtijevajući "White Power" i ignorirali tužnu činjenicu da je naša rasa posjedovala apsolutnu moć posljednjih 2000 godina. I upravo je takva moć ta koja je dovela do ovakvog društva koje imamo danas – odatle mi ne dijelimo desničarsko mišljenje o neprekidnoj tehnološkoj i ekonomskoj ekspanziji koja je već dovela do zagađenja zraka i voda i učinila da velike površine na planeti postanu nezdrave za život. Razvoj koji je doveo do toga da je ozonski omotač u atmosferi sistematski uništavan toliko da će buduće generacije biti izložene smrtonosnom zračenju, da će tropske šume koje nas opskrbljuju kisikom biti posječene kako bi se napravilo mjesta za industrijske zone i da su pustinje toliko navodnjavane da se nivo voda u plodnim dijelovima toliko smanjio da su se i ona sama počela pretvarati u pustinje. Sve ovo je rezultat te arijske genijalnosti bez koje do navedenog industrijskog razvoja ne bi ni došlo, genijalnosti koja se nije potrudila izgraditi bolji svijet za našu djecu i unuke, već samo da zadovolji ljudsku pohlepu, da sebi osigura udoban život bez razmišljanja o budućnosti. Ovaj poguban svjetski trend koji je po standardima zakona prirode industrijalizirane bijele zemlje zapada pretvorio u države dekadentnije i degenerativnije od bilo kojeg primitivnog društva Trećeg Svijeta, je snažno podržavan od strane desnice, gdje se čini da bi sve moglo biti u redu samo kada bi crnci, Židovi i ostale izbjeglice Trećeg Svijeta bile protjerane u matične države. No, mi smo potpuno svjesni da na takav način ne bi riješili ništa.

Naš cilj je kompletna duhovna obnova i naš najhitniji zadatak je da definiramo i izgradimo temelje za tu obnovu – jedino to može dati pravi značaj rasnoj borbi. Ova borba se ne smije promatrati kao borba protiv drugih rasa već kao nepokolebljiva borba protiv dekadencije i propadanja naših nacionalnih država. Usamljeni vapaj rasi kao osnovi novog društva je u principu beznačajan, osim u slučaju ako smo u stanju premostiti trenutnu dekadenciju i pronaći put nazad ka prirodnim vrijednostima. Ukoliko naša rasa ne može opstati samo u okvirima trenutnog sistema i poretka mi je kao takvu ne želimo, iz razloga što ona tada ne bi predstavljala ništa osim najviše forme protuprirodne degeneracije. Potreba za bijelom nadmoći može dobiti na značaju samo ukoliko želimo ponovo aktivirati sile prirode.

To ne znači da mi pozdravljamo bilo koju vrstu multikulturalizma. Rasa je kamen temeljac svakog prirodnog poretka i stoga se mora braniti kao i svaki drugi prirodni princip. Što svakako ne znači da je imati bijelu kožu neophodan dokaz ljudske kvalitete. Bijela rasa je dozvolila svijetu da potone u katastrofu samo ukoliko ga je moguće dovesti do toga da shvati

da kvaliteta se života može poboljšati zamjenom potrošačkog društva – što je krajnji cilj i Marksizma i Liberalizma – prirodnim i duhovnim vrijednostima – onda je osuđen na propast.

Nacionalsocijalisti ne smatraju da se trebamo vratiti u kameno doba i živjeti u pećinama, ali smatraju da od prirode ne treba uzimati više nego što joj se može nadoknaditi. Kvalitetan i zdrav život nam treba značiti više od trke za materijalnim bogatstvima.

U današnjem razočaranom društvu, sve više ljudi shvaća ovu činjenicu i protestira protiv vladajućeg sistema. Oni ne postaju Nacionalsocijalisti iz jednog prostog razloga: nisu svjesni da Nacionalsocijalizam i samo Nacionalsocijalizam može riješiti najveće probleme današnjice. Umjesto toga oni dopuštaju da njihove pobunjeničke pokrete preuzmu Marksisti, usprkos činjenici da do sada nijedna Marksistička vlast nikada nije učinila ni najmanji pokušaj da riješi ove probleme, zbog toga što je sam koncept Marksizma materijalistički i ne dotiču ga se prirodne vrijednosti. Jedino što Marksisti rade je da koriste opće narodno nezadovoljstvo vlašću u cilju promocije svoje ideologije.

Istovremeno Nacionalsocijalisti pokušavaju pridobiti malu grupu tradicionalnih desničara sa svim njihovim političkim i religioznim nedostacima, njihovom ozloglašenom megalomanijom i nedostatku posvećenosti – što je proizašlo iz njihovog defanzivnog napora da sačuvaju trenutno stanje stvari – Marksisti pronalaze uporište među zabrinutim građanima koji odbacuju neograničeni materijalizam radi idealističke zabrinutosti za budućnost naše planete. Ovi ljudi najvećim djelom ne shvaćaju da zaštita prirodnog poretka zahtjeva mnogo veće angažiranje i dalekosežnije mjere od uobičajene kontrole zagađenja i ukidanja programa nuklearnog naoružanja. Oni ne vide da ta mjera podrazumijeva i rasnu razdvojenost i ponovno oživljavanje duhovnosti koji čovjeka mogu vratiti izvorima zdravog života. Važno je i da shvate da će to postići samo ukoliko im se pruže neophodne informacije i uvid u događanja, i ako se ne prepuste jakom utjecaju lošeg Marksističkog učenja.

Ovi ljudi zaista pripadaju nama – i mnogo su vrjedniji kao borci nego gomila razočaranih klinaca koji sebe nazivaju Nacionalsocijalistima u želji da povećaju svoj ego i sakriju osobne probleme i nesigurnost iza izmišljene uniformiranosti, činova i titula. No, ekolozi se ne mogu pridobiti imidžom jurišnika i propagiranjem mržnje, što kod njih stvara negativan dojam o Nacionalsocijalizmu. Kao što u kontaktu sa njima ne pomaže ni razgovor o značaju rase, radi toga što oni još uvijek nisu dostigli taj stupanj saznanja i samim tim ne mogu uvidjeti značaj tog pitanja. Njima se treba pristupiti na sasvim drugačiji način, način koji podrazumijeva pitanja koja se tiču sadašnjeg vremena i njih samih. Kako bi postigli ovo, neophodno je stvoriti kvalitetan propagandni materijal koji probleme ekologije obrađuje sa Nacionalsocijalističkog stanovišta i koji ove ljude može ujediniti. Propagandni materijal koji će se distribuirati među grupama ljudi koji se bore protiv zagađenja životne sredine, nuklearnih proba i naoružanja. S obzirom da ekolozi nemaju osnovne predstave o filozofiji Nacionalsocijalizma, mi ne možemo očekivati da nam se oni pridruže; i ukoliko ne uspijemo uspostaviti kontakt sa njima pridobit će ih Marksisti pod čijom kontrolom oni nikada u potpunosti neće biti svjesni snage svojih stavova.

Ovi ljudi su neprijateljski raspoloženi prema nama – radi decenija neprijateljske propagande koja nije samo udaljila inteligentan i jak svijet od jednog pokreta koji zastupa ideje Nacionalsocijalizma, ali je istovremeno uspjela u pokret ubaciti veliki broj pojedinaca, pojedinaca kojima ovakva propagandna slika stvorena o nama, odgovara. Takve pristalice žele biti nalik hladnokrvnim ubojicama koje je u medijima stvorila Holivudska produkcija i žuta štampa, nazivajući nas groznim “Nacistima”.

Dugo vremena smo u naše redove primali ovakve psihopate i dugo smo se pokušavali distancirati od drugih organizacija tog tipa. Jer prozivanje sebe Nacionalsocijalistom i mahanje zastavom sa svastikom ne čini nekoga našim Kamaradom!

Mnoge slične organizacije i dalje ne shvaćaju da ih ovakve pojave i ponašanje njenih pripadnika vode vlastitoj propasti, što se može dogoditi i nama ukoliko ne ugrabimo svaku priliku da pojavu ovakvih negativnih faktora osudimo u javnosti i demantiramo našu povezanost sa njima. Često se spominjalo da naše prljavo rublje ne treba iznositi pred protivnicima i da sve unutrašnje probleme treba riješiti unutar same organizacije, međutim, ovo niti je naše prljavo rublje niti su naši unutrašnji problemi – to je samo neophodna akcija pročišćavanja vlastitih redova i stoga se mora iznijeti u javnosti.

Naši najgori protivnici nisu ni Židovi ni komunisti, nego pojedinci koji sebe nazivaju Nacionalsocijalistima i koji potkopavaju osnove filozofije Nacionalsocijalizma. I to sve putem svog neadekvatnog i neprihvatljivog ponašanja, što samo potvrđuje iskrivljenu sliku plasiranu u javnosti od strane naših protivnika. I zaista, mi među takvim pojedincima ne možemo računati na lojalnost i prijateljstvo. Naprotiv, treba se osloboditi bilo kakve povezanosti sa njima i narodu na pravi način pokazati da takav olош nama ne pripada. Prije svega, trebamo učiniti velike napore da radimo i stvari koje se od nas ne očekuju. Od nas se očekuje da prihvatimo svakog desničara koji maše zastavom sa svastikom – ali se od nas sasvim sigurno ne očekuje da stanemo uz ljevičare iz prostog razloga što se narodu stalno ponavlja da smo mi desničari. I zbog toga je potrebno narodu pokazati da su bili dezinformirani. Efekt iznenađenja bi bio kada bi uspjeli natjerati bar neke ljude da saslušaju što im mi imamo reći. Dalje, to bi doprinijelo da razmisle dvaput o tome što im je rečeno o Nacionalsocijalizmu.

U vezi s tim moramo napomenuti da mi nismo neka povijesna organizacija. Mnogi Nacionalsocijalisti misle da mi želimo oživiti Nacionalsocijalističku Njemačku i taj sistem primijeniti na ostale dijelove svijeta. Upravo to je slika kakvom nas žele predstave naši protivnici! Nacionalsocijalistička Njemačka predstavlja pokušaj – i to ne previše uspješan! - da organizira Nacionalsocijalističku zajednicu u datom vremenu i povijesnom kontekstu. Ona nas može inspirirati i od nje možemo naučiti – ali je ne možemo oživjeti – niti nam je to cilj. To je bio eksperiment koji se je trebao suočiti sa gomilom problema koji su tada bili od velikog značaja za Njemački narod.

Kada je Hitler prije 60 godina započeo povijesnu misiju da reorganizira Njemačku državu, cijela nacija je bila ekonomski, vojno i politički uništena nakon poraza u Prvom svjetskom ratu. Tada Njemačka nije izgubila samo svoje kolonije, već i veći dio europskog teritorija koji je bilo naseljen milionima Nijemaca koji su se odjednom našli odsječeni od svoje matične države, živeći bijedan život manjine u stranim državama, koje su ih htjele zbrisati. Ono što je ostalo od Njemačkog teritorija je bilo potpuno demilitarizirano i stravični iznosi koje je ona isplaćivala putem reparacija su prouzrokovali najveću inflaciju u povijesti čovječanstva koja je uništila svaku mogućnost za ekonomski oporavak. U ovoj situaciji, manja grupa židovskih imigranata sa istoka je polako počela preuzimati kontrolu nad propalom ekonomijom, kao i nad cjelokupnim kulturnim i političkim životom. U usporedbi sa ovakvom situacijom svi razgovori o ekonomskim krizama koje imamo danas su smiješni. Materijalno gledajući, bilo koja zemlja zapada i mnoge komunističke zemlje su u daleko boljoj situaciji nego što je bila Njemačka 20-tih godina prošlog stoljeća. Danas nekome ekonomski problem predstavlja

potreba za prodajom automobila ili preseljenje u jeftiniji stan uslijed nedostatka materijalnih sredstava, dok je u Njemačkoj to bilo pitanje golog opstanka.

Moralno smo suočeni sa mnogo ozbiljnijom prijetnjom nego sa kojom je bio suočen Hitler. Njegova Njemačka je bila poprilično homogenizirana država, gdje je većina ljudi dijelila iste vrijednosti i norme kao i jaku vjeru u svoju kulturu i tradiciju. Oni su željeli povratiti staru slavu – željeli su biti snažni i da ih ostale nacije poštuju. Nije bilo potrebno da im Hitler govori da trebaju voljeti svoj narod i rasu. Njihove vrijednosti i norme ponekad nisu bile potpuno u skladu sa filozofijom Nacionalsocijalizma, ali su bile čvrsta osnova na kojoj bi se mogla izgraditi jedna prava Nacionalsocijalistička država, i zbog čega je Hitler mogao svoju energiju i političku propagandu koncentrirati na svakodnevne probleme. On je živio u revolucionarno vrijeme, u koje je potreba za poslom i hranom bila od najvećeg značaja, i vrlo dobro je znao da će mu program koji ove probleme može riješiti, osigurati podršku naroda i omogućiti mu pobjedu, kako bi mogao realizirati svoju političku misiju. Naravno otišao je mnogo dalje od same potrebe za osiguravanjem materijalnih dobara i rješavanjem socijalnih problema.

Kao što svi znamo, Nacionalsocijalizam tada nije bila jedina revolucionarna snaga u Njemačkoj. Komunisti su imali potpuno iste prednosti kao i Hitler: izgladnjelu naciju koja bi napravila sve samo da preživi. Također su imali i prednost jer su mogli ukazati na uspješno izvedenu revoluciju u Rusiji, dok Hitler nije imao ništa na čime bi mogao bazirati svoju borbu. Važno je napomenuti da on svoj pokret nije povezao ni sa jednom snažnom desničarskom ideologijom kao što su to radile monarhija ili crkva. Njegov pristup je bio sasvim ljevičarski i jednako suprotstavljen vladajućem sloju i komunističkoj partiji. Kada je na kraju pobijedio komuniste to nije uradio tako što ih je ušutkao, već preotimanjem njihovih pristalica, baveći se istim pitanjima kao i komunisti ali predlažući bolja rješenja – koja su uvjerila njemačkog radnika da bi Hitler bio bolji i sposobniji vođa od Thaelmann-a koji je tada bio na čelu Komunističke Partije Njemačke. Hitler je narodu prišao na pravi način, pričao je o stvarima koje se tiču njih samih, na jeziku svog vremena i na militaristički način koji je bio popularan u zemlji koja je bila prepuna veterana koji su imali svaki razlog da se osjećaju izdanim od strane tadašnje vlade i koji se pokazao vrlo koristan u borbi protiv mnogobrojnih komunističkih bandi, koje su koristile identičan stil i jezik.

Danas bi pokušaj imitiranja Hitlerovog stila bilo političko samoubojstvo, ustvari tako nešto je i bio kraj svake grupe koja je to pokušala. Ne može se preuzeti ni Hitlerova propagandna mašinerija.

Prijevod, reprint ili imitiranje na drugačiji način, samo ne na autentični je smiješan i svaka njihova upotreba u drugom smislu je besmislena. Hitler se obraćao njemačkom narodu 30-tih godina. Pored svega ostalog moramo shvatiti i prihvatiti da se na taj način danas ne mogu pridobiti šire narodne mase. Mi danas tražimo manju grupu idealista i da bi ih pronašli i okupili potrebno je da našu pažnju usmjerimo na probleme koji se tiču upravo grupe ljudi koju mi tražimo: zagađenje, prijetnja nuklearnim ratom, multinacionalni kapitalizam i ostalo. Mnogi od ovih problema su bili nepoznati Hitleru i njegovim suvremenicima – ali to nije razlog da ih mi zaobiđemo! Naš svijet je postao mnogo kompliciraniji nego što je bio prije 50 godina i svaki politički pokret koji ovu činjenicu ne uzme u obzir svodi sebe na neku vrstu anakronog fosila.

Moramo priznati da smo imali običaj da previše govorimo i pišemo o Nacionalsocijalističkoj Njemačkoj. Usprkos svemu dobrom što je Hitler uradio za Njemačku, ljudi koje mi danas

tražimo nisu baš mnogo zainteresirani za ono što se desilo prije 50 godina, oni su više zabrinuti za njihovu sadašnjost i budućnost.

Jedan od razloga čestog okretanja u prošlost je činjenica da je Nacionalsocijalistička Njemačka jedini slučaj gdje je u svijetu ikada primijenjen Nacionalsocijalizam i da tih 12 godina predstavljaju jedinu slavu i uspjeh pokreta u povijesti. On nam je preko potreban u ova teška vremena kada nas ponižavaju i proganjaju. Nacionalsocijalizam nam je potreban da pokažemo sebi da je bar jednom bio pobjedonosan – usprkos svim problemima.

Štoviše, veoma je opasno kada ovo poštovanje i divljenje prema prošlosti umjesto da postane kreativna inspiracija, postane opsjednutost prohujalim vremenima, slijepa opčinjenost izgledom, NSDAP-om, uniformama, simbolima, činovima, frizurama pa čak i govorom 30-tih. Nije bitan vanjski izgled već jedinstvena ideja i odatle moramo početi.
Moramo izbjeći da postanemo zarobljenici povijesti kako se to dogodilo Hitleru. Drugim riječima moramo pokazati kako je Nacionalsocijalizam u stanju riješiti problem nezaposlenosti danas – ni izdaleka kako ga je Hitler riješio 1933 godine.

Ideja Nacionalsocijalizma nadilazi Hitlera i sam Nacionalsocijalizam. Hitler ju je primijenio na davno vrijeme i mjesto; mi je moramo primijeniti danas. Ova ideja je bezvremena jer predstavlja sam princip prema kojem se priroda ravna i stvara. Ona je postojala od samog nastanka svijeta i trajati će vječno dok god postoji svemir, bez obzira je li arijska rasa ili samo čovječanstvo kao takvo postoji ili ne. Čovjek je napustio ovaj princip i naš zadatak je da mu pokažemo da ne može proći nekažnjen i da su upravo svi njegovi sadašnji problemi posljedica sumanutog vjerovanja da se čovjek uzdigao iznad prirode.

Također mnogo možemo naučiti promatrajući načine na koje su ostale ljevičarske grupe organizirane. Uobičajena je tvrdnja da se Marksističke organizacije sastoje od ljudskog ološa. Ovo može biti i točno za neke grupe, ali jezgru ozbiljne Marksističke organizacije odlikuje određeni nivo kvaliteta i posvećenosti. Od njihovih članova se traži da provedu određeno vrijeme svakog tjedna na ideološkoj obuci i praktičnim aktivnostima. Sve u svemu zahtjevi koji se stavljaju pred jednog Marksista daleko nadilaze ono što se mi usuđujemo tražiti od naših članova. Ovo dovoljno govori o kvaliteti i također objašnjava zašto su Marksisti uspješniji od nas – usprkos činjenici da je ono o čemu oni pričaju obična glupost.

Među Nacionalsocijalistima, preuzimanje stavova i metoda koji se inače smatraju Marksističkim znači suočiti se sa velikom dozom straha da će spomenuti biti "zaraženi" Marksizmom, "Tako bi izašli na loš glas među prijateljima i među neprijateljima", tvrde oni. Realno gledajući postoji loša slika o nama, ali teško da bi mogla biti gora. Međutim, s obzirom da nismo previše opterećeni pridobivanjem tradicionalnih konzervativaca, znači li nam zaista ovaj trenutak? Ukoliko oni nisu u stanju da nam ukažu na to da razlikuju Komunizam i Nacionalsocijalizam, to je njihov problem, a ne naš! U tom slučaju oni su ti koji pokazuju nedostatak inteligencije, što ih čini beskorisnim za nas u svakom slučaju. Ne smijemo dozvoliti našim protivnicima da određuju što je cilj Nacionalsocijalizma, a što nije, i zasigurno ne možemo ostaviti sve dobre ciljeve Marksizma, samo da bi udovoljili ljudima koji su za nas potpuno beskorisni. Već smo previše dugo to radili i to je drugi razlog zbog čega su Marksisti bili uspješniji i u stanju da preuzmu vlast nad glavnim segmentima našeg kulturnog i intelektualnog života, dok su Nacionalsocijalisti dozvolili sebi da budu u obavezi da kažu "Da" NATO paktu, Europskoj zajednici, atomskoj bombi, kapitalizmu, bezgraničnom slobodnom poduzetništvu itd. Vrijeme je za promjene! Nemojmo nastavljati raditi ono što se od nas očekuje, uradimo ono čemu nas Nacionalsocijalizam uči.

U vezi sa tim tužna činjenica je da su mnogi Nacionalsocijalisti zbog svog tradicionalističkog razmišljanja bili žrtve najgore vrste desničarske antikomunističke propagande. Glavna prijetnja čovjeku ne dolazi iz Moskve, Pekinga ili Havane. Ne možete optužiti komuniste za današnje jadno stanje u kome se svijet nalazi – kao ni za zloupotrebu droga, kriminal, pornografiju, nuklearno naoružanje, rasnu integraciju, zagađenje i ostalo. Za to su krive današnje vlade a ne komunisti i Židovi! Moramo shvatiti da su ova zla proizašla od strane naših korumpiranih i moralno posrnulih političara i burzovnih mešetara i da smo mi arijski narodi svijeta sebi dozvolili da stvari odu tako daleko. Prijetnja opstanku planete nije neka strana vlada, nego naš trenutni sistem, jer bez ovog sistema ne bi bilo Sovjetskog Saveza i ostalih komunističkih država današnjice. Komunizam bi tijekom Drugog svjetskog rata bio zbrisan da Zapad nije SSSR-u dao neophodno naoružanje i tehnologiju. Čak i danas bi se ostale komunističke zemlje dezintegrirale da nisu konstantno podržavane od strane Zapadnih vlada i bankara koji zarađuju pravo bogatstvo na trgovini sa ovim zemljama – i kreditiranjem istih. Komunisti to vrlo dobro znaju i uradili bi sve što je potrebno da se Istočna Europa drži na lancu, što je komunistički režim u Afganistanu stvorilo ozbiljnom prijetnjom po Zapad. Interesantno je i to da iste multinacionalne kompanije koje stvaraju ogroman profit na trgovini sa zemljama Komunističkog bloka zgrću veliko bogatstvo na proizvodnji oružja za koje nas naši političari uvjeravaju da nam je neophodno za obranu od Komunista. Kao da bilo što možete obraniti uništavanjem cjelokupnog života tijekom nuklearnog rata. Ovo je naravno potpuna besmislica, ali to je politički i financijski sistem zdušno podržan od strane desničara.

Nema sumnje: Komunizam bi bila veoma neprijatna stvar, ali to ne bi značilo sam kraj svijeta. Kršćanska liberalna demokracija bi zasigurno bila! U Istočnoj Europi postoji mnogo veći stupanj rasne čistoće nego bilo gdje na Zapadu – jednostavno zbog toga što njihov neefikasan ekonomski sistem nije privlačio imigraciju Trećeg Svijeta; i rasna svijest Ruskog Naroda koji je dominantan u Sovjetskom Savezu sigurno obećava bolje uvjete za opstanak arijske rase, nego vizije liberalnih i konzervativnih američkih političara. Istina je da Komunizam ne podržava rasne principe u teoriji – ali kod komunizma teorija i praksa su dvije različite stvari. Nema sumnje da je materijalizam koji nam nudi Zapad mnogo atraktivniji ovdje i sad, ali ovaj udoban život je praćen raspadom koji bi mogao izbrisati sav život na zemlji. Bilo kako bilo, bez moćnog i stabilnog političkog sistema na Zapadu Komunističke države ne bi ni postojale. One jednostavno ne bi bile u stanju da prežive, a njihovo gladno stanovništvo bi se pobunilo. Ista stvar bi se desila i kada bi komunisti krenuli osvojiti Zapad – u tom slučaju njihovi režimi ne bi dugo trajali.

To je trenutak kada bi se neko mogao zapitati je li trebalo prekinuti priču o Nacionalsocijalizmu i kukastom križu i zaogrnemo se ruhom pravih ljevičara sa novim idejama koje bi se sa lakoćom "prodale" narodu, ovoga puta pod novim imenom. Ovo, razumje se, nije moguće. Pokušati ovakav pristup značilo bi podcijeniti naše protivnike. Njima ne smeta ime ili simbol. Ono što njima zaista smeta je sama ideja, a nju nije moguće maskirati do neprepoznatljivosti. Naši neprijatelji će se uvijek protiviti svemu što je dobro za naš narod i sa pravom će tvrditi da smo mi samo "Nacisti". A tada ćemo biti prinuđeni da učinimo velike napore da uvjerimo javnost u suprotno, zaista neozbiljno. Mnogo organizacija je ovo pokušalo i svi ti pokušaji su se završili bezuspješno.

Postoji samo jedan ispravan način: dokazati da Nacionalsocijalizam nije to što ljudi misle i da je to jedini način da se spasi i sačuva život na našoj planeti. Činjenica je da smo trenutno u inferiornom položaju ali, iskreno rečeno, radije biramo da se ne opterećujemo preuzimanjem vlasti, ovdje i sada. Jednostavno, mišljenja smo da ne bismo bili kadri izaći na kraj sa tim. Ovo je samo jedna od neprijatnih istina koju mnogi Nacionalsocijalisti i ljudi koji sebe tako

nazivaju – često potpuno previđaju. Mala bi korist bila od osvajanja vlasti u trenutku kada nemamo dovoljno stručnih Nacionalsocijalista koji bi osigurali funkcioniranje Nacionalsocijalističke države. Potrebni su nam ekonomisti, pravnici, biolozi, administrativni radnici i drugi koji su istovremeno privrženi ideji Nacionalsocijalizma. Vlast nikada ne smije biti sama sebi cilj. Želimo uspostaviti novi poredak jer želimo bolji svijet, ali bolji svijet ne dolazi sam od sebe. Za ostvarenje ovog cilja je potrebno angažiranje temeljno obrazovanih, potpuno posvećenih ljudi, i trenutno je važnije pridobivanje što većeg broja takvih pojedinaca nego jalova borba na ulicama, ne bi li se impresionirala šačica gubitnika i parazita.

I ponovo nam Nacionalsocijalistička Njemačka daje poučan primjer. Jedan od razloga zbog kojih je eksperiment sa stvaranjem Nacionalsocijalističkog poretka bio od samog početka osuđen na neuspjeh, a novostvorena država nije imala šanse da se odupre vanjskim pritiscima, je taj što je Adolf Hitler bio prinuđen da se osloni na veliki broj stručnjaka koji su prema Nacionalsocijalizmu gajili samo prezir. On, jednostavno, nije imao vremena da obrazuje dovoljno Nacionalsocijalista jer je bio obuzet pridobivanjem narodnih masa prije nego što komunisti iskoriste priliku. Mi danas, na sreću, ne moramo brinuti o tome. Ionako u današnjim uvjetima, nikada ne bismo izvojevali revolucionarnu pobjedu. Umjesto toga pozabavimo se stvaranjem solidne osnove za budućnost masovnog pokreta.

Sa druge strane, treba biti realan. Ovo također može biti izgubljena bitka. Ne možemo garantirati da će do pobjede ikada doći. Da budemo do kraja iskreni: sve što mi imamo je blijeda nada i vjera u pobjedu. Štoviše i sama priroda može zbrisati ljudski rod sa lica zemlje jer se on oglušio o zakone svemira. Možda je to sudbina koja nas čeka. Ali mi, Nacionalsocijalisti, odbijamo prihvatiti takav razvoj događaja bez borbe – čak iako su šanse za uspjeh minimalne! Mi ne želimo postati mučenici radi nekog izgubljenog cilja – a to je upravo ono što ćemo postati ukoliko se budemo slijepo držali dosadašnje prakse. Kao pokret, ne možemo se pohvaliti većim uspjesima do sada. Vrijeme je da se osvijestimo i shvatimo pravi značaj naših ideja. Prvi korak je preobraženje u profesionalne revolucionare. Moramo ostaviti sve nedorečene desne ideje iza nas i prihvatiti činjenicu da smo ljevičari. I dalje, moramo prestati okrivljavati druge za naše neuspjehe. Sami sebi smo najveći neprijatelji, u svakom pogledu, i nisu nam potrebna druga žrtvena janjad. Svaka promjena koju želimo ostvariti najprije mora sazrjeti u korijenu stavova našeg naroda. Ovo je težak zadatak, ali pomisao na to što će se dogoditi ukoliko izgubimo bitku čini pokušaj da se on ostvari, i to samo vrijednim trudom.

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO
NOVA EUROPA
DER STÜRMER
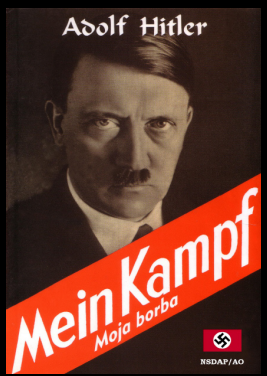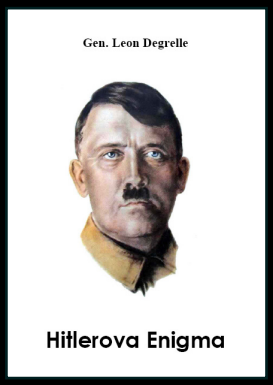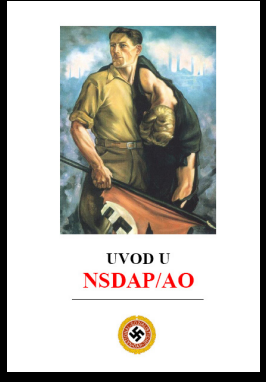
I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE PUBLIKACIJE NA HRVATSKOM JEZIKU